

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Η έρωτήσεως του καθηγητού Κρασσά προς τους φοιτητάς. Τι απαιτείται για τη σύστασι του γάμου. Ο κ. Κονδύλης...Μέγας Ναπελέων !... Οί άγιοι...Ιεράρχοντες !... Τά εικονομικά του Θ. Δηληγιάννη. Ο Θεοτόκης για την επανάστασι των Νεοτούρκων. Ο Κολοκοτρώνης κι' οί ξένοι. Ο Τίμος Σταθόπουλος περί φιλολογίας. Η άφηρημάδα του κ. Βενιζέλου. Και ταχύτους, κτλ. κτλ.

καθηγητής του Πανεπιστημίου Κρασσά άρεσκότανε πολλές φορές ν' απειθύνη άπρόοπτες έρωτήσεις στους έξεταζομένους φοιτητάς.

Μιά μέρα εξεταζόταν ένας φοιτητής περὶ γάμου. Ο φοιτητής αυτός έδωσε τη σχετική άπάντησι καί τὸ σχετικό όρισμό του νομομαθούς Μοδεστίνου για τὸ γάμο.

Ο Κρασσάς όμως, σάν νά μή άρξέστικε σ' αυτό, ρώτησε :

—Τί απαιτείται άκόμη προς σύστασιν του γάμου ;

Ο φοιτητής δέν ήξερε τί ν' άπάντησθ.

Μά ο Κρασσάς έξακολουθούσε νά τόν έρωτά, σάν νά ήθελε νά τόν βασανίσθ.

—Δέν άκούτε ; Σάς έρώτησα τί απαιτείται άκόμη προς σύστασιν του γάμου, του φώναζε.

Τσιμουδιά ο φοιτητής...

Τότε ο Κρασσάς έπρόσθεσε με άφέλεια :

—Διαφορά.....φύλου, φίλε μου !...

Στις 13 Μαρτίου 1919, ενώ έξακολουθούσε ή έκστρατεία των συμμάχων κατό των Μπλοσεβίκων εις την Ούκρανιαν, τὸ τάγμα του Κονδύλη διατάχθι νά ύποχωρήσθ στο σταθμό του Μπογιαλιζ.

Τὸ χροί αυτή την ήμέρα ήταν φοβερό.

Οί άνδρες προχωρούσαν φορτωμένοι από χροί κι' αυτός ο Κονδύλης είχε γίνει κάταστος...

Ο Πλαστήρας, ο όποιος ήταν κι' αυτός εκεί καί ήξερε τις φιλοδοξίες του Κονδύλη, του φώναζε, μόλις τόν ειλε έτσι :

—Ο...Μέγας Ναπολέον, έπιστρέφων εκ Ρωσσίας !...

Μιά μέρα στον πατά μάς εκκλησίας των Αθηνών παρουσιάστικε μιá ένοριτίσσα.

—Δέσποτά μου, του ειπε, ήθελα κι' έγώ νά γιορτάζω, σάν χριστιανη, τὸ θνομά μου, νά σου φέρω προσφορές, νά μου δίνης ύψωμα, με την ειγή σου, μά δέν βροίκα στο Καλαντάρι τή γιορτή μου...

—Πώς σέ λένε, κυρά μου ; τήν ρώτησε ο πατάς.

—Αρχόντω, δέσποτά μου !...

Ψάχνει κι' ο πατάς στο Καλαντάρι, αλλά δέν βροίκαε τέτοιο όνομα. Τι νά κάνη όμως ; Νά τήν άφήσθ έτσι τήν καυμένη τή γυναίκα νά φέρη λυπημένη ; Ποτέ !... Σκέφτικε λοιπόν, σκέφτικε, καί επί τέλους τής ειπε :

—Ξέρεις, κυρά μου, ποτε νά γιορτάζης ;

—Πότε, πατά μου ;

—Τών Τριών.....Ιεραρχόντων !...

Μιά μέρα ο μακαρίτης Θεόδωρος Δηληγιάννης εκλήθθ από τόν Ναπολέοντα τόν Γ' της Γαλλίας, όταν ήταν αντιπρόσωπος της Ελλάδος στρεφει στο βασιλέα, χωρίς νά του πη ούτε λέξι.

—Ε, έ ! αγαπητέ μου, φώναζε ο Έρρίκος. Μιλήστε ελευθερα καί μίν κάνατε τόσο τόν διακριτικό !... Σάς δίνω τὸ λόγο μου πως δέν θά θυμάσθ.

Τότε ο Σουλλί ξαναπήρε από τά χέρια του Έρρίκου τήν ύπόσχεσι του γάμου καί τήν κομμίστασε.

—Πώς τοιμάτε ; φώναζε άργισμένος καί κατάπληκτος ο Έρρίκος. Μου φαίνεται πως εισθε τρελλός !...

—Ειπε αλήθεια, Μεγαλειότατε, διειμαι τρελλός, άπάντησε ο θαυμάλιος έμπιστος του Έρρίκου. Μά ειθε νά δούσθ ο Θεός νά ειμαι ο μόνος τρελλός στη Γαλλία !...

Ο βασιλέας άπομακρόνθικε, μουμουρίζοντας, όπως συνήθισε κάθε φορά που δέν ήθελε νά όμολογήσθ διει αγαπημένος του Σουλλί ειχε δίκιο. Όστόσο, παρ' όλα αυτά, τράβηξε κατ' ειθέλιαν στο γραφείο του, όπου έγγραφος άμέσως μιá δεύτερη ύπόσχεσι γάμου.

Τήν ύπόσχεσι γρήτ λίγο έλειπε ν' άναγκασθ νά τήν τηρήσθ ο Έρρίκος. Η Άνοιξή, ή όποια έγινε έπίσημη εννοομένη του Έρρίκου, έπρόκειτο νά γίνη μητέρα, μά λίγους μήνες προ του τοκετού έπεσε ένας κεραιός μέσα στο δωμάτιό της, ο όποιος τήν τρούαζε τόσο πολύ, ώστε γέννησε άμέσως, πριν τής δώας, ένα άνάγκο. Μά τὸ άνάγκο αυτό—ο παρ' άλλων διάδοχος του Έρρίκου— ήταν νεκρό...

στο Παρίσι, νά λάβθ, μέρος, με άλλους πρεσβευτάς, σ' ένα κινήγι, που ειχε ο αυτοκράτωρ όργανώσει σ' έναν έξοχικό πύργο.

Ο Δηληγιάννης, μη γνωρίζων πως έπρεπε νά παρουσιασθ στην έκδρομή αυτή, έζήτησε πληροφορίες από τόν πρέσβθ της Ισπανίας, τόν όποιον ρώτησε επίσης αν έπρεπε νά πάθι μαζί του καί...ντουφεκι.

—Ειπε εντελώς περιττό τὸ ντουφεκι, του άπάντησε ο Ισπανός πρεσβευτής. Έφοδιασθήτε μόνο με καμιά πεντακοσαριά ναπολεόνια, γιατί θά παΐστε χαρτιά με τις κυρίες της Αλλής, ή όποιες, κατá κανόνα, πρέπει πάντα νά...κερδίζων.

Όταν ο Δηληγιάννης τά άκουσε αυτά, έθεώρησε σκολιμώτερο νά...άσθενήσθ, γιατί όλος-όλος ο προύπολογισμός του δέν ύπερέβαινε τά...τετρακόσια ναπολεόνια !...

Μιά μέρα ο Κολοκοτρώνης ειπε στον στρατιώτη, που ειχε ύπηρέτησι του :

—Άκουσε, Μήτρο. Άμα έχονται Ρωμηοί νά με δούν, νά μπαίνουν. Άμα έχονται ξένοι, νά μη τους άφήνης...

—Γιατί, στρατηγέ ; ρώτησε ο Μήτρος.

—Γιατί οί ξένοι καλύτερα εινε ν' άκούνη τόν Κολοκοτρώνη από μακρά, παρὰ νά τόν βλέπουν !...

Όταν έξεοράγη ή Νεοτουρκική επανάστασις, πολλοί Έλληνες, μεγάλοι καί μικροί, των Αθηνών, έπιστεψαν διει σ' αλήθεια οί Νεοτουρκοί ήθελαν πραγματική ελευθερία, ίσοπολιτεία κτλ.

Πολλοί λοιπόν άποφασίσανε, με επικεφαλής τόν μακαρίτη πολιτικό Κ. Παπαμιχαήλοιο, νά διοργανώσουν μιá έκδρομή των Έλλήνων των Αθηνών στην Κωνσταντινούπολι, για νά χειρετήσουν τούς Νεοτούρκους καί νά συγχαρούν τούς Τούρκους για τήν ελευθερία που άπόχρισαν.

Πριν κινήσουν, ο Κ. Παπαμιχαήλοιοιός ένόμισε καλό νά ζήτησθ τή γνώμη καί τήν άδεια του μακαρίτη Θεοτόκη, που ήταν τότε πρωθυπουργός. Τόν ρώτησε λοιπόν αν έπρεπε νά γίνη ή έκδρομή ή όχι.

Ο Θεοτόκης, που προέβλεπε που θά καταντούσε ή περιφημος...ελευθερία καί ή ισότης των Νεοτούρκων, του άπάντησε, με κάποιον ερεθισμό :

—Θέλετε πηγαίνετε, θέλετε μίν πηγαίνετε, πηγαίνετε καί μίν πηγαίνετε !...

Ο μακαρίτης Τίμος ο Σταθόπουλος, συνεργάτης, αρχισυντάκτης καί χρονογράφος πολλά χρόνια στην «Αχρόπολις» του Γαβριηλίδθ, ως έξις έχαρακτήριζε τη φιλολογία :

—Τί εινε φιλολογία ; Ότι γράφεις, φιλολογία εινε. Είδθσι γράφεις, κοινωνικά γράφεις, φιλολογία εινε. Πώς θά τά γράψης όμως, αυτό εινε τὸ ζήτημα...

—Καί τὸ χρονογράφημα τί εινε ; τόν ρώτησε κάποιος, γιατί ο Σταθόπουλος κατεγίνετο ειδικώς στο χρονογράφημα.

Ο Σταθόπουλος, χωρίς νά διστάσθ, έδωσε τότε καί τόν όρισμό του χρονογραφήματος :

—Τὸ χρονογράφημα εινε ένα πράγμα, που για νά τὸ φτιάσοιμε, γράφουμε διάφορες άρλούμιτες κι' έπειτα προσπαθοίμε νά τις συμμάξωσιμε καί νά βγάλωιμε όπως-όπως κάποια συμπεράσματα !...

Όταν ο κ. Βενιζέλος ήταν φοιτητής, όπως λένε οί τότε φίλοι του καί συμφοιτητάι του, ήταν πάντοτε άφηρημένος.

Διάβαζε διαρκώς αρχαίους συγγραφείς καί διαρκώς...έξεχνούσε εδω κι' εκεί τὸ καπέλλο του !...

Για τήν άκωποδιά πάτιν του κ. Βενιζέλου, όταν ήταν νεός, διηγούνται, όσα συνεδέοντο τότε μαζί του, πάρα πολλά ανέκδοτα.

Μιά φορά στο χωριό Γαράδο του Μυλοποτάμου, τὸ όποιο εινε άπάνω σ' ένα ύψωμα καί στο όποιο για ν' ανεβή κανένας πρέπει νά βαδίσθ έναν άπότομο άνήφορο, έστοιχημάτιος νά παρατρέξθ μι' έναν καβαλλάρη χωροφύλακα καί νά φθάσθ μαζί μ' αυτόν στο χωριό, έχοντας πάντοτε τὸ ένα χέρι τόν άπάνω στα καπέλλια του άλλου.

Καί τὸ κατώρθωσε αυτό, όχι μιá, αλλά δύο φορές, συναγωνισθείς με δύο έφιππους χωροφύλακες !...